

Kniha Daniel – sto šesťdesiata šiesta

Odhaľovanie proroctva: Francúzska revolúcia, Putinovo Rusko a ukrajinský konflikt

Jeff Pippenger

2024-03-29

Keď začíname uvažovať o predobrazení času konca v roku 1989 prostredníctvom prorockých dejín desiateho verša, je potrebné vrátiť sa do dejín tretej generácie oboch rohov šelmy zo zeme. V roku 1913 začal roh republikánstva zemeskej šelmy svoju generáciu kompromisu s globalistickým bankovým systémom a v roku 1919 začal roh pravého protestantizmu svoju generáciu kompromisu s teológmi odpadlíkeho protestantizmu a tiež s Americkou lekárskou asociáciou, keď odovzdal akreditáciu svojho vzdelávacieho systému svetú. Oba rohy začali kompromisný vzťah so svetom, ktorý od toho času ďalej menil smer ich príslušných posolstiev.

V týchto dejinách dosiahol východiskový bod pre kráľa severu a tiež pre kráľa juhu posledných dní bod obratu. Zázrak vo Fatime sa odohral 13. októbra 1917 vo Fatime v Portugalsku. Bol vyvrcholením série mariánskych zjavení, ktorých svedkami boli tri mladé pastierske deti: Lucia dos Santosová a jej bratrance Francisco a Jacinta Martovci. Podľa správ podaných deťmi sa im Panna Mária, označovaná ako Naša Pani Fatimská, zjavovala trinásteho dňa každého mesiaca od mája do októbra 1917.

Počas posledného zjavenia 13. októbra 1917 sa v Cova da Iria pri Fatime zhromaždili desaťtisíce ľudí v očakávaní, že budú svedkami zázraku, ako ho predpovedali deti. Podľa svedkov sa zdalo, že slnko mení farby, otáča sa a tancuje na oblohe. Táto udalosť sa stala známou ako Zázrak slnka alebo Fatimský zázrak.

Zázrak vo Fatime je významnou udalosťou v katolíckych dejinách a úcte a v priebehu rokov sa stal predmetom rozsiahleho skúmania, diskusií a náboženského výkladu. Udalosti vo Fatime mali trvalý vplyv na ľudovú zbožnosť, mariánsku úctu a výklad apokalyptických tém v rámci Katolíckej cirkvi.

Boľševická revolúcia sa v Rusku odohrala 7. novembra 1917, keď boľševické sily vedené Vladimirom Leninom a boľševickou stranou obsadili kľúčové vládne budovy a infraštruktúru v Petrohrade (dnes Petrohrad, Sankt Peterburg). Táto udalosť predstavovala vyvrcholenie ruskej revolúcie roku 1917, ktorá sa začala vo februári toho istého roku Februárovou revolúciou, vedúcou k abdikácii cára Mikuláša II. a k ustanoveniu dočasnej vlády.

Počas revolúcie boľševici úspešne zvrhli dočasnú vládu a nastolili sovietsku kontrolu nad Ruskom. Boľševici vyhlásili zriadenie socialistického štátu a začali uskutočňovať svoj revolučný program vrátane zoštátnenia priemyslu, prerozdelenia pôdy a vystúpenia Ruska z prvej svetovej vojny. Októbrová revolúcia napokon viedla k vytvoreniu Sovietskeho zväzu a mala hlboké a ďalekosiahle dôsledky pre Rusko i pre svet, pričom formovala priebeh dejín 20. storočia.

Ježiš ilustruje koniec začiatkom a na to, aby bolo možné plne rozpoznať severného kráľa a južného kráľa posledných dní, je nevyhnutné porozumieť ich začiatkom. Doslovní južní a severní králi, ktorí sú označení v jedenástej kapitole knihy Daniel, sú vymedzení ako mocnosť, ktorá vládne nad doslovnou oblasťou Egypta ako južný kráľ, a mocnosť, ktorá vládne nad doslovnou zemepisnou oblasťou spojenou s Babylonom ako severný kráľ.

Doslovné proroctvo prešlo v čase kríža do duchovného proroctva, keď staroveký doslovný Izrael prechádzal na novodobý duchovný Izrael. Doslovný pohanský Rím pošliapaval doslovný Jeruzalem tri a pol doslovného roka od roku 67 po Kr. až do roku 70 po Kr. a duchovný pápežský Rím pošliapaval duchovný Jeruzalem tri a pol duchovného roka.

Duchovný Babylon je v sedemnástej kapitole Zjavenia označený ako smilnica, ktorá smilní s kráľmi zeme. Duchovný Egypt je v jedenástej kapitole Zjavenia označený ako ateistické Francúzsko. Moderné prejavy duchovného kráľa severu, ktorý dostal svoju smrteľnú ranu v čase konca roku 1798 a potom v čase konca roku 1989 podnikol odvetu proti modernému prejavu duchovného kráľa juhu, sú obidva predstavené vo štyridsiatom verši jedenástej kapitoly Daniela. Obe mocnosti majú svoj pôvod vo svojom prejave posledných dní v časovom rámci rokov 1917 až 1918, čo je ten istý časový rámec ako generácia kompromisu pre oba rohy šelmy zo zeme. Tieto začiatky musia byť rozpoznané, aby bolo možné správne uplatniť konce. Začiatky kráľov severu a juhu posledných dní sa obidva začínajú pri Francúzskej revolúcii.

„V šestnástom storočí reformácia, predkladajúc ľudu otvorenú Bibliu, usilovala sa získať prístup do všetkých krajín Európy. Niektoré národy ju s radosťou prijali ako posla nebies. V iných krajinách sa pápežstvu vo veľkej miere podarilo zabrániť jej vstupu; a svetlo biblického poznania s jeho povznášajúcimi vplyvmi bolo takmer úplne vylúčené. V jednej krajine síce svetlo našlo vstup, avšak tma ho nepochopila. Po celé stáročia zápasili pravda a blud o nadvládu. Napokon zlo zvíťazilo a nebeská pravda bola vytlačená. „A súd je v tom, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia milovali viac tmu ako svetlo.“ Ján 3:19. Národ bol ponechaný, aby žal ovocie cesty, ktorú si zvolil. Zdržujúca moc Božieho Ducha bola odňatá ľudu, ktorý opovrhol darom Jeho milosti. Zlu bolo dovolené dozrieť. A celý svet uzrel ovocie úmyselného odmietnutia svetla.

„Vojna proti Biblii, vedená vo Francúzsku po toľké stáročia, vyvrcholila vo výjavoch revolúcie. Toto strašné vzplanutie bolo iba zákonitým dôsledkom rímskeho potlačania Písiem. Predstavovalo najvýraznejšie znázornenie, aké svet kedy videl, toho, ako sa uskutočňovala pápežská politika — znázornenie výsledkov, ku ktorým učenie Rímskej cirkvi smerovalo viac než tisíc rokov.“

„Potláčanie Písiem počas obdobia pápežskej nadvlády bolo predpovedané prorokmi; a Zjavovateľ poukazuje aj na strašné následky, ktoré mali vyplývať zvlášť pre Francúzsko z nadvlády „človeka hriechu“.“ Veľký spor, 265, 266.

Francúzska revolúcia bola vyvolaná potláčaním Písiem „počas obdobia pápežskej nadvlády“. Zrod ateizmu, ktorý sa mal stať úhlavným nepriateľom pápežstva, privodilo samo pápežstvo. Francúzska revolúcia prebiehala v rokoch 1789 až 1799, no ateistický revolučný duch, ktorý sa

začal vo Francúzsku, sa naďalej šírila po celej Európe i za jej hranice. Stoosemnaásť rokov po skončení revolúcie vo Francúzsku sa v Rusku začala Ruská revolúcia. Revolúcia ateizmu, ktorá sa začala vo Francúzsku, sa skončila v Rusku a v roku 1917 sa Rusko stalo prorockým predstaviteľom národa symbolizovaného ateizmom Egypta. Dračí mocenský útvar, predstavovaný ako kráľ juhu, sa presunul z Francúzska do Ruska.

Revolúcia vo Francúzsku bola politicky a prorocky reprezentovaná Napoleonom Bonapartom, a v tomto zmysle Napoleon predstavuje prvého vodcu národa ustanoveného revolúciou vyvolanou ateizmom Egypta. Narcizmus Napoleona sa výstižne opakuje v narcizme Putina.

Napoleon si veľmi dobre uvedomoval silu obraznosti a propagandy, podobne ako Putin, ktorý bol bývalým dôstojníkom KGB. KGB sa špecializuje na propagandu. Napoleon používal portrétnu maľbu ako prostriedok na sprostredkovanie svojej autority, moci a obrazu vodcovstva verejnosti. Objednával si portréty od niektorých z najslávnejších umelcov svojej doby, vrátane Jacquesa-Louisa Davida, Antoineta-Jeana Grosa a Jeana-Augusta-Dominiquea Ingresu a ďalších.

Tieto portréty zobrazovali Napoleona v rozličných postojoch a prostrediach, od oficiálnych štátnych portrétov až po neformálnejšie výjavy. Neslúžili len ako osobné pamiatky pre samotného Napoleona, ale aj ako prostriedky na šírenie jeho obrazu a vplyvu doma i v zahraničí. Putin pre seba vykonal presne to isté dielo, s množstvom vlastných fotografií v prostrediach, ktoré sa vyrovnávajú ktorémukoľvek z moderných influencerov na internete.

Na začiatku Francúzskej revolúcie bol kráľ, jeho rodina a jeho dvor zvrhnutí a popravení. Na začiatku Ruskej revolúcie bol cár, jeho rodina a jeho dvor zvrhnutí a popravení. Revolúcia, ktorá sa začala vo Francúzsku, vyvrcholila v Rusku. Francúzska revolúcia je predmetom proroctva jedenástej kapitoly Zjavenia, a preto Francúzska revolúcia podlieha pravidlám prorockého výkladu. Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej začiatkom, a tak Ruská revolúcia je koncom Francúzskej revolúcie.

Vladimir Putin predstavuje posledného vodcu národa založeného v revolúcii, uskutočnenej ateizmom Egypta. Prvým vodcom Ruska bol Vladimir Lenin. Meno „Vladimir“ je slovanského pôvodu a skladá sa z dvoch prvkov: „vlad“ a „mir“. „Vlad“ je odvodené od slovanského koreňa „vladeti“, ktorý znamená „vládnuť“ alebo vykonávať moc. „Mir“ znamená „svet“. Prvý Vladimir (Lenin) je predobrazom posledného Vladimira (Putina), ktorý je zároveň predobrazený prvým vodcom revolúcie ateizmu (Napoleonom).

Po Napoleonovej porážke vo vojne šiestej koalície a po Fontainebleauskej zmluve v apríli 1814 abdikoval z francúzskeho trónu a bol poslaný do vyhnanstva na stredomorský ostrov Elba. Bola mu priznaná zvrchovanosť nad ostrovom a bolo mu dovolené ponechať si titul cisára, hoci vo výrazne obmedzenej podobe. Napoleon strávil na Elbe približne desať mesiacov, počas ktorých pripravoval svoj návrat k moci vo Francúzsku. Po svojom úteku z Elby a krátkom návrate k moci vo Francúzsku počas obdobia Sto dní bol Napoleon v júni 1815 rozhodujúcim spôsobom porazený v bitke pri Waterloo. Po tejto porážke boli spojenecké mocnosti, najmä Veľká Británia, odhodlané zabrániť Napoleonovi, aby už spôsoboval akékoľvek ďalšie ťažkosti. Preto bol opäť poslaný do vyhnanstva, tentoraz na vzdialený ostrov Svätá Helena v južnom Atlantiku. Napoleon strávil

zvyšok svojho života vo vyhnanstve na Svätej Helene až do svojej smrti v roku 1821.

Putin je predstaviteľom starej gardy KGB. KGB bola hlavnou bezpečnostnou a spravodajskou službou Sovietskeho zväzu od roku 1954 až do jeho zániku v roku 1991. Zodpovedala za vnútornú bezpečnosť, kontrarozvedku a zhromažďovanie spravodajských informácií doma i v zahraničí. KGB bola známa svojou rozsiahlou sieťou špiónov, sledovacími operáciami a svojou úlohou pri udržiavaní kontroly komunistického režimu nad obyvateľstvom. Vladimir Putin bol členom KGB (Výboru štátnej bezpečnosti), hlavnej bezpečnostnej a spravodajskej služby Sovietskeho zväzu.

Putin vstúpil do KGB v roku 1975 po absolvovaní Leningradskej štátnej univerzity. Putin pracoval pre KGB až do rozpadu Sovietskeho zväzu v roku 1991, po ktorom vstúpil do politiky a napokon sa v roku 2000 stal prezidentom Ruska. Jeho zázemie v KGB malo významný vplyv na jeho prístup k vládnutiu a zahraničnej politike. Napoleonovo prvé vyhnanstvo na ostrove Elba predstavuje dejiny od roku 1991 až do roku 2000, keď sa filozofia KGB vrátila. Keď bude Putin napokon porazený, ako je to znázornené vo veršoch trinásť až pätnásť, toto druhé porazenie (prvým bolo v roku 1989) je predobrazené Waterloo a Napoleonovým druhým vyhnanstvom, kde zomrel.

Napoleon zasadil pápežstvu smrteľnú ranu v rokoch 1798 a 1799. V roku 1799 sa vo Francúzsku skončila Francúzska revolúcia, no do roku 1917 dospela v bolševickej revolúcii do Ruska. V roku 1917 sa v Portugalsku odohral zázrak vo Fatime a tri deti, ktoré údajne komunikovali s Máriou a Jozefom, dostali tri tajné posolstvá. Tieto tri posolstvá boli tajné v tom zmysle, že ich mal čítať iba pápež, kráľ severu. Posolstvá usmerňovali pápeža, aby zvolal osobitné zhromaždenie s vodcami Katolíckej cirkvi a vykonal osobitný obrad, ktorým by zasvätil Rusko, ktoré sa práve v predchádzajúcom roku stalo komunistickým Ruskom, panne Márii.

Posolstvá obsahovali varovanie, že ak pápež odmietne splniť príkaz zasvätiť Rusko Márii, svet utrpí ďalšiu svetovú vojnu (prvá svetová vojna sa mala skončiť mesiac po zázraku). Fatimské posolstvá sa stali štruktúrou pre konzervatívny katolícky prorocký výklad. Identifikovali zápas v rámci Katolíckej cirkvi medzi konzervatívnym katolicizmom, reprezentovaným pápežom Jánom Pavlom II. a Prvým vatikánskym koncilom, a liberálnym katolicizmom, reprezentovaným súčasným „woke-pápežom“ a Druhým vatikánskym koncilom.

V posolstvách Fatimy bol „dobrý pápež“ „bielym pápežom“ a „zlý pápež“ „čiernym pápežom“. Dobrý pápež, pápež Ján Pavol II., bol konzervatívnym pápežom, ktorý Pannu Fatimskú označoval za svoj vedúci idol, a zlým pápežom je woke-pápež, ktorý takisto odmieta akékoľvek posolstvá od takzvanej panny Márie. Keď navštívite svätyňu vo Fatime v Portugalsku, pri vstupe do areálu je vstup umiestnený medzi dvoma obrovskými sochami čierneho pápeža na jednej strane a bieleho pápeža na druhej strane, čím sa znázorňuje vnútorný zápas označený v proroctvách Fatimy.

Ďalším prvkom troch tajných fatimských posolstiev bol dôraz na zápas katolicizmu (kráľa severu) a ateizmu (kráľa juhu). Bez uznania, že zápas katolicizmu a ateistického Ruska je predmetom satanovho proroctva, ktoré usmerňuje veľkú časť katolicizmu, je ťažké, ak nie nemožné, pochopiť podporu, ktorú katolícka cirkev poskytla nacistickému Nemecku počas druhej svetovej vojny.

Leningradská bitka, ktorá trvala od 8. septembra 1941 do 27. januára 1944 počas druhej svetovej vojny, bola jedným z najdlhších a najbrutálnejších obliehaní v dejinách. Stalingradská bitka, ktorá prebiehala od 23. augusta 1942 do 2. februára 1943, sa často považuje za najkrvavejšiu a najvýznamnejšiu bitku druhej svetovej vojny. Mala za následok nesmierne straty na oboch stranách, pričom odhady hovoria o viac než 2 miliónoch celkových obetí vrátane mŕtvych, ranených a zajatých vojakov. Stalingradská bitka zároveň predstavovala zlomový bod vojny, keďže vyústila do rozhodujúceho sovietskeho víťazstva nad nemeckou armádou a viedla k napokonému porazeniu nacistického Nemecka.

Bez rozpoznania toho, že nacistické Nemecko viedlo vojnu proti Rusku, najmä v dvoch práve uvedených bitkách, je ťažké porozumieť úlohe Nemecka ako tajného spojenca Katolíckej cirkvi. Bez pochopenia východísk duchovnej vojny katolicizmu, motivovanej satanskou fatimskou prorockou predpoveďou o Márii, proti ateizmu Ruska a následne komunistického Sovietskeho zväzu, uniká logika toho, prečo katolicizmus po druhej svetovej vojne tajne ukrýval a potom prevážal nacistických vojnových zločincov po celom svete. Nacisti boli zástupnou armádou katolicizmu v jeho zápase proti Rusku.

Práve v tejto prorockej logike je Putin, hlava ateistického Ruska, zapojený do vojny na Ukrajine, ktorej predstavitelia sú otvorene známi ako nacisti. Pozemnými vojskami fatimskej vojny proti ateizmu od druhej svetovej vojny a ďalej sú fašizmus a nacizmus. Samozrejme, hoci je táto skutočnosť o predstaviteľoch ukrajinskej vlády dobre zdokumentovaná, moderný prejav Hitlerovho Ríšskeho ministerstva ľudovej osvety a propagandy (mainstreamové médiá) tieto fakty podľa svojich možností zatajoval.

Názov „Ukrajina“ je odvodený od slovanského slova „ukraina“, ktoré znamená „pohraničie“ alebo „okraj“. Tento výraz sa historicky vzťahoval na pohraničné oblasti Kyjevskej Rusi, stredovekého štátu, ktorý predchádzal dnešnej Ukrajine a nachádzal sa na križovatke medzi východnou Európou a Euráziou. V priebehu dejín slúžila ako miesto stretávania rozličných kultúr, civilizácií a ríš vrátane Byzantskej ríše, Osmanskej ríše, Ruskej ríše a ďalších. Jej strategická poloha z nej urobila pohraničný región, v ktorom dochádzalo k významným kultúrnym, politickým a vojenským interakciám. V období stredoveku bola Ukrajina pohraničným regiónom Kyjevskej Rusi, ktorá bola mocným štátom zahŕňajúcim časti dnešnej Ukrajiny, Ruska a Bieloruska. Ako sa Kyjevska Rus v priebehu času rozširovala a zmenšovala, jej hranice sa často posúvali a Ukrajina zostávala na periférii tohto štátu.

Po rozpade Sovietskeho zväzu v roku 1989, ako je to znázornené v desiatom verši, verše jedenásť a dvanásť označujú boj, v ktorom kráľ juhu podniká protiútok a zvíťazí nad kráľom severu. Tento boj sa odohral pri Ráfii, ktorá bola pohraničím panstiev kráľa juhu a kráľa severu.

Bitka pri Ráfii, ku ktorej došlo v roku 217 pred Kr., nesie názov podľa mesta, v blízkosti ktorého sa odohrala. Ráfia bola mestom ležiacim v pobrežnej oblasti starovekej Palestíny, neďaleko hranice medzi Ptolemaiovským kráľovstvom Egypta a Seleukovskou ríšou. V čase bitky sa hranica medzi Ptolemaiovským kráľovstvom Egypta, ktorému vládol kráľ Ptolemaios IV. Filopatór, a Seleukovskou ríšou, ktorej vládol kráľ Antiochos III., nachádzala v okolí Ráfie. Bitka sa odohrala

pri tomto pohraničnom území, keďže obe strany sa usilovali upevniť svoju kontrolu nad strategickými územiami v Levante.

Staroveké mesto Rafia sa nachádza neďaleko moderného mesta Rafah. Rafah je mesto ležiace v južnej časti Pásmu Gazy, ktoré je súčasťou palestínskych území. Po Ptolemaiovom víťazstve pri Rafii v roku 217 pred Kr. začal prenasledovanie Židov v Jeruzaleme a tiež v Egypte. Víťazstvo malo krátke trvanie a v nasledujúcich troch veršoch, takpovediac, utrpel svoju Waterloo. V trinástom verši sa predtým porazený kráľ severu vracia a do pätnásteho verša premôže kráľa juhu.

Putinovo víťazstvo na Ukrajine bude Putinom, bývalým dôstojníkom KGB, ktorý sa špecializoval na propagandu, s najväčšou pravdepodobnosťou využité na odhalenie nacistických koreňov ukrajinského vedenia a tiež na odhalenie tých v západnom svete, ktorí tento režim podporovali z ekonomickej chamtivosti, a nepochybne aj na odhalenie utajených čiernych stanovišť a biolaboratórií využívaných globalistami, ktoré boli financované daňovými poplatníkmi Spojených štátov.

Tieto zjavenia zničia súčasné propagandistické tézy svetových globalistov, ako aj hovorcov Demokratickej strany v Spojených štátoch. Toto Putinovo víťazstvo poskytne mandát ôsmemu prezidentovi, ktorý je zo siedmich, aby zaujal svoju úlohu prorockého despota, ktorý vstupuje do dejín tesne pred veršom šesťnást'; a verš šesťnást' je čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon.

V trinástom verši severný kráľ znovu zhromažďuje svoje vojsko a vo verši štrnástom je po prvý raz do dejín uvedený pohanský Rím, hoci ešte nie je severným kráľom. Je tam označený ako symbol, ktorý „ustanovuje videnie“, a ako mocnosť, ktorá sa povyšuje a potom padá. Po Putinovom víťazstve vo vojne na Ukrajine sa pápežstvo začne povyšovať do svetovej politiky, tesne pred nedeľným zákonom vo verši šesťnástom.

Francúzska revolúcia a jej spojitosť s ruskou revolúciou; Napoleon a Putin; zázrak vo Fatime a jeho tri tajomstvá; tajné spojenectvo medzi Vatikánom a Hitlerom, tajné spojenectvo medzi Vatikánom a Reaganom — to všetko sú prorocké „kolesá“, ktoré sa pretínajú v dejinách veršov jedenásť až pätnásť, odohrávajúcich sa v období od 11. septembra 2001 až po nedeľný zákon v Spojených štátoch. Bolo dôležité poskytnúť stručné zhrnutie týchto prorockých „kolies“ predtým, než sa budeme venovať desiatemu veršu.

Nasledujúci článok je prevzatý z „NBC News“, ktoré predstavuje samotné jadro „Mainstreamových médií“, a „MSM“ je modernou verziou Hitlerovho propagandistického aparátu z druhej svetovej vojny. Článok je, samozrejme, proti Putinovi, proti Rusku a pro-ukrajinský, to však nie je podstata vecí. Ako občania nebeského kráľovstva by Boží ľud nemal podporovať ani jednu stranu satanského diela, a každá vojna je satanským dielom.

Účelom tohto článku je umožniť tým, ktorí nie sú oboznámení s prorockým zápasom medzi katolicizmom (kráľom severu) a ateizmom (kráľom juhu), ako aj so skutočnosťou, že v zápase týchto dvoch prorockých mocností bol nacizmus použitý ako zástupné vojsko katolicizmu (tak ako boli v roku 1989 použité Spojené štáty), aby mali dostatok dôkazov na to, aby videli, že historické pozadie druhej svetovej vojny a studenej vojny je zobrazené v súčasnej vojne na Ukrajine, keď

napĺňa verše jedenásť a dvanásť, z jedenástej kapitoly Daniela.

„Ľudu boli predložené historické udalosti ukazujúce priame naplnenie proroctva a proroctvo bolo vnímané ako obrazné vykreslenie udalostí vedúcich až k záveru dejín tejto zeme.“
Selected Messages, kniha 2, 102.

Článok NBC News: „Ukrajinský nacistický problém je skutočný, aj keď Putinovo tvrdenie o ‚denacifikácii‘ nie je“

Z mnohých skreslení vytvorených ruským prezidentom Vladimirom Putinom na ospravedlnenie ruského útoku na Ukrajinu je azda najbizarnejšie jeho tvrdenie, že tento krok bol podniknutý s cieľom „denacifikovať“ krajinu a jej vedenie. Pri obhajobe svojho vstupu na územie susedného štátu s obrnenými tankami a stíhacími lietadlami Putin vyhlásil, že tento krok bol podniknutý „na ochranu ľudí“, ktorí boli „vystavení šikane a genocíde“, a že Rusko „sa bude usilovať o demilitarizáciu a denacifikáciu Ukrajiny“.

Putinove ničivé činy — medzi nimi aj spustošenie židovských komunít — jasne ukazujú, že klame, keď hovorí, že jeho cieľom je zabezpečiť komukoľvek blaho.

Na prvý pohľad je Putinovo ohováranie absurdné, a to nielen preto, že ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskij je Žid a uviedol, že počas druhej svetovej vojny boli zabíjaní členovia jeho rodiny. Takisto neexistujú žiadne dôkazy o tom, že by sa na Ukrajine v poslednom čase odohrávali masové vraždy alebo etnické čistky. Navyše, označovanie nepriateľov za nacistov je v Rusku bežným politickým trikom, najmä zo strany vodcu, ktorý uprednostňuje dezinformačné kampane a chce roznecovať pocity národnej pomsty voči nepriateľovi z druhej svetovej vojny, aby ospravedlnil dobyvačné ťaženie.

No aj keď sa Putin zapája do propagandy, pravdou je aj to, že Ukrajina má skutočný problém s nacizmom — tak v minulosti, ako aj v súčasnosti. Putinove ničivé činy — medzi nimi aj spustošenie židovských komunít — jasne ukazujú, že klame, keď hovorí, že jeho cieľom je zabezpečiť komukoľvek blaho. No akokoľvek dôležité je brániť žltomodrú vlajku pred brutálnou agresiou Kremľa, bolo by nebezpečným prehliadnutím popierať antisemitskú históriu Ukrajiny a jej kolaboráciu s Hitlerovými nacistami, ako aj novodobé prijímanie neonacistických frakcií v niektorých kruhoch.

Prečo sa o utekajúcich Ukrajincoch hovorí s takým súcitom? Sú bieli.

V predvečer druhej svetovej vojny bola Ukrajina domovom jednej z najväčších židovských komunít v Európe; odhady siahajú až k 2,7 milióna, čo je pozoruhodné číslo vzhľadom na dlhú históriu antisemitizmu a pogromov na tomto území. Na konci vojny viac než polovica z nich zahynula. Keď nemecké vojská v roku 1941 prevzali kontrolu nad Kyjevom, vítali ich transparenty s nápisom „Heil Hitler“. Krátko nato bolo takmer 34 000 Židov — spolu s Rómami a ďalšími „nežiaducimi“ — zhromaždených a pod zámienkou presídlenia odvlečených na polia za mestom, kde boli povraždení pri tom, čo vošlo do povedomia ako „holokaust guľkami“.

Roklina Babyn Jar sa počas dvoch rokov naďalej zapĺňala ako masový hrob. Keď tam bolo zavraždených až 100 000 ľudí, stala sa jedným z najväčších jednotlivých miest zabíjania

holokaustu mimo Osvienčimu a iných táborov smrti. Výskumníci poukázali na kľúčovú úlohu, ktorú miestni obyvatelia zohrali pri vykonávaní nacistických rozkazov na zabíjanie na tomto mieste.

V súčasnosti žije na Ukrajine 56 000 až 140 000 Židov, ktorí sa tešia slobodám a ochrane, o akých sa ich starým rodičom ani nesnívalo. Patrí k nim aj novelizovaný zákon prijatý minulý mesiac, ktorý kriminalizuje antisemitské činy. Žiaľ, tento zákon bol určený na riešenie výrazného nárastu verejných prejavov bigotnosti vrátane vandalizmu páchaného na synagógach a židovských pamätníkoch, posiateho hákovými krížmi, ako aj znepokojivých pochodov v Kyjeve a iných mestách, ktoré oslavovali Waffen SS.

V ďalšom zlovestnom vývoji Ukrajina v posledných rokoch postavila záplavu sôch na počesť ukrajinských nacionalistov, ktorých odkaz je poškvrnený ich nespochybniteľnou minulosťou nacistických prisluhovačov. Noviny Forward zdokumentovali niektoré z týchto zavrhnutiahodných osôb vrátane Stepana Banderu, vodcu Organizácie ukrajinských nacionalistov (OUN), ktorého stúpenci pôsobili ako členovia miestnych milícií pre SS a nemeckú armádu. „Ukrajina má niekoľko desiatok pamätníkov a množstvo názvov ulíc oslavujúcich tohto nacistického kolaboranta, dosť na to, aby si to vyžiadalo dve samostatné stránky na Wikipédii,“ napísal Forward.

Ďalšou často uctievanou osobnosťou je Roman Šuchevyč, uctievaný ako ukrajinský bojovník za slobodu, ale aj veliteľ obávejanej pomocnej policajnej jednotky nacistov, o ktorej Forward uvádza, že bola „zodpovedná za zmasakrovanie tisícov Židov a ... Poliakov“. Sochy boli vztyčené aj Jaroslavovi Steckovi, svojho času predsedovi OUN, ktorý napísal: „Trvám na vyhladení Židov na Ukrajine.“

Krajne pravicové skupiny tiež v uplynulom desaťročí získali politický vplyv; nijaká nebola znepokojivejšia než Svoboda (predtým Sociálno-národná strana Ukrajiny), ktorej vodca tvrdil, že krajinu ovláda „moskovsko-židovská mafia“ a ktorej zástupca použil antisemitskú nadávku na označenie ukrajinskej rodáčky, židovskej herečky Mily Kunis. Podľa Foreign Policy vyslala Svoboda do ukrajinského parlamentu viacerých poslancov vrátane jedného, ktorý označil holokaust za „svetlé obdobie“ v dejinách ľudstva.

Rovnako znepokojujúce je, že neonacisti tvoria súčasť niektorých z narastajúcich radov ukrajinských dobrovoľníckych práporov. Sú ostrieľaní v boji po tom, čo viedli jedny z najtvrdších pouličných bojov proti separatistom podporovaným Moskvou na východnej Ukrajine po Putinovej invázii na Krym v roku 2014. Jedným z nich je prápor Azov, ktorý založil otvorene sa hlásiaci stúpenec nadradenosti bielej rasy, tvrdiaci, že národným poslaním Ukrajiny je zbaviť krajinu Židov a iných menejcenných rás. V roku 2018 Kongres USA stanovil, že jeho pomoc Ukrajine nemôže byť použitá „na poskytovanie zbraní, výcviku alebo inej pomoci práporu Azov“. Napriek tomu je Azov teraz oficiálnym členom Národnej gardy Ukrajiny.

Iste, nič z tohto znepokojujúceho kontextu neospravedlňuje utrpenie, ktoré postihlo Ukrajincov počas uplynulých niekoľkých týždňov — a je nepravdepodobné, že by bol Putin pri začatí svojej invázie motivovaný čímkoľvek z toho. Vskutku, aj vinou Putina sú Židia žijúci v Odese,

Charkove a ďalších východných mestách vystavení krajnej tiesni. Kým mnohí našli útočisko v miestnych synagógach a židovských centrách, iní utiekli do zahraničia, vrátane Izraela, ktorý vyzval všetkých Židov, aby opustili Ukrajinu.

Aj moji vlastní starí rodičia museli utiecť zo západnej Ukrajiny, aby unikli prenasledovaniu, a je tragické vidieť, že tento cyklus pokračuje. Ak sa krajina prepadne do chaosu a povstania, Židia by mohli byť opäť vystavení nebezpečenstvu zo strany niektorých svojich spoluobčanov. Nepriznanie si tejto hrozby znamená, že sa robí len veľmi málo pre ochranu pred ňou.

No aj keby boli niektoré prvky tejto krajiny zapletené s jedným z najodpornejších hnutí dejín, postaviť sa na stranu Ukrajiny je v tejto dráme bezpochyby čestný postoj. Práve teraz, s každým dňom, keď Putin s fanatickou horlivosťou spálenej zeme stupňuje svoj útok proti ukrajinskému ľudu, je ťažké nevidieť, kto si skutočne zaslúži označenie na N.

Allen Ripp, 5. marca 2022 – Zdroj

V tejto štúdií budeme pokračovať v našom nasledujúcom článku.

„Tí, ktorí si nedokážu pamätať minulosť, sú odsúdení zopakovať ju.“ George Santayana.

„Všetko, čo Boh v prorockých dejinách určil, aby sa v minulosti naplnilo, sa aj naplnilo, a všetko, čo má ešte prísť vo svojom poriadku, aj príde. Daniel, Boží prorok, stojí na svojom mieste. Ján stojí na svojom mieste. V Zjavení Lev z kmeňa Júdovho otvoril študentom prorockta knihu Daniel, a tak Daniel stojí na svojom mieste. Vydáva svoje svedectvo, to, čo mu Pán zjavil vo videní o veľkých a slávnostných udalostiach, ktoré musíme poznať, keď stojíme na samom prahu ich naplnenia.“

„V dejinách a v prorockte Božie slovo zobrazuje dlhotrvajúci zápas medzi pravdou a bludom. Tento zápas ešte stále pokračuje. To, čo už bolo, sa bude opakovať. Staré spory budú oživené a neustále budú vznikať nové náuky. Boží ľud však, ktorý svojou vierou a naplnením prorockta zohral úlohu pri ohlasovaní posolstiev prvého, druhého a tretieho anjela, vie, kde stojí. Má skúsenosť vzácnejšiu než rýdze zlato. Má stáť pevne ako skala a držať počiatok svojej dôvery neochvejne až do konca.“ Selected Messages, kniha 2, 109.